

Tom Clancy

De tanden van de tijger

A.W. Bruna Fictie

Proloog

De overkant van de rivier

David Greengold was geboren in de meest Amerikaanse gemeenschap die er was, Brooklyn, maar op zijn bar mitswa was er iets belangrijks veranderd in zijn leven. Nadat hij had uitgeroepen: 'Vandaag ben ik een man', was hij naar het feest gegaan en had daar een paar familieleden ontmoet die uit Israël waren overgekomen. Zijn oom Moses had daar veel succes als diamanthandelaar. Davids eigen vader had zeven juwelierszaken, waarvan het vlaggenschip zich in 40th Street in Manhattan bevond.

Terwijl zijn vader en zijn oom het bij een glas Californische wijn over zaken hadden, was David aan de praat geraakt met zijn neef Daniel. Daniel, tien jaar ouder dan hij, werkte sinds kort voor de Mossad, de belangrijkste inlichtingendienst van Israël, en als een echte nieuweling vond hij het prachtig om zijn neef verhalen te vertellen. Daniel had zijn dienstplicht vervuld bij de Israëlische para's; hij had elf sprongen op zijn naam staan en ook enige actie meegemaakt in de Zesdaagse Oorlog van 1967. Voor hem was het een mooie oorlog geweest. In zijn compagnie had niemand ernstig letsel opgelopen en ze hadden genoeg treffers gescoord om het op een jachtpartij te laten lijken – jagers die achter gevaarlijk, maar niet te gevaarlijk, wild aan zaten, met een afloop die heel goed paste bij de ideeën en verwachtingen die hij voor de oorlog had gekoesterd.

De verhalen hadden in sterk contrast gestaan met de sombere televisiebeelden van Vietnam waarmee in Amerika het journaal elke avond begon. Met het enthousiasme van zijn op die dag bevestigde religieuze identiteit had David onmiddellijk besloten meteen na zijn eindexamen naar zijn joodse thuisland te emigreren. Zijn vader, die in de Tweede Wereldoorlog in de Tweede Pantserdivisie van het Amerikaanse leger had gediend en over het geheel genomen weinig plezier aan dat avontuur had beleefd, had het helemaal geen prettig vooruitzicht gevonden dat zijn zoon naar een Aziatische jungle zou gaan om in een oorlog te vechten waarvoor zijn kennissen en hij geen enkel enthousiasme konden opbrengen, en dus vloog de jonge David na zijn eindexamen met El Al naar Israël om daar voorgoed te blijven. Hij spijkerde zijn Hebreuws bij, vervulde zijn Israëlische dienstplicht en werd toen net als zijn neef door de Mossad gerekruteerd.

Hij was goed in het spionnenvak, zo goed dat hij momenteel chef van de Mossad-post in Rome was, een belangrijke functie. Intussen had zijn neef Daniel ontslag uit de dienst genomen om in het familiebedrijf te gaan werken, waar hij meer kon verdienen dan bij de overheid. David had zijn handen vol aan zijn werk in Rome. Hij had drie fulltime inlichtingenagenten onder zijn bevel, en die verzamelden een grote hoeveelheid informatie. Een deel van die informatie kwam van een agent die ze Hassan noemden. Hij was Palestijns van afkomst en had goede connecties bij de PFLP, het Volksfront voor de Bevrijding van Palestina, en de dingen die hij daar te horen kreeg, deelde hij met zijn vijanden, voor geld, genoeg geld om een comfortabele flat op een kilometer afstand van het Italiaanse parlamentsgebouw te kunnen betalen. David zou vandaag weer informatie van hem ophalen.

Hij had al vaker gebruikgemaakt van deze locatie: de herentoiletten van Ristorante Giovanni bij de Spaanse Trappen. Hij nam eerst de tijd om te lunchen met kalfsvlees Francese – dat was daar voortreffelijk – en sloot de maaltijd af met witte wijn. Daarna stond hij op om zijn pakje te gaan halen. De uitwisselingsplaats bevond zich aan de onderkant van het meest linkse urinoir, een theatrale keuze, die het voordeel had dat die plaats nooit werd onderzocht of schoongemaakt. Er was daar een stalen plaatje vastgelijmd, en zelfs wanneer iemand het zag zitten zou het er vrij onschuldig uitzien, want op het plaatje was de naam van de fabrikant aangebracht, samen met een getal dat helemaal niets te betekenen had. Toen hij erheen ging, besloot hij van de gelegenheid gebruik te maken om te doen wat mannen meestal met een urinoir doen, en toen hij daarmee bezig was, hoorde hij de deur krakend opengaan. Degene die binnenkwam sloeg blijkbaar geen acht op hem, maar voor alle zekerheid liet hij zijn pakje sigaretten vallen, en toen hij zich bukte om het met zijn rechterhand op te rapen, haalde hij met zijn linkerhand vlug het magnetische pakje van zijn plaats. Dat was een staaltje van goed veldwerk. Net als een professionele goochelaar had hij met zijn ene hand de aandacht afgeleid en met zijn andere hand het eigenlijke werk gedaan. Alleen ging het in dit geval niet goed. Hij had het pakje nog maar amper in zijn hand of iemand botste van achteren tegen hem op.

‘Sorry, kerel, ik bedoel *signore*,’ verbeterde de stem zichzelf in wat als Oxford-Engels klonk. Precies het soort klanken waarmee je een beschaafd mens op zijn gemak kon stellen.

Greengold antwoordde niet eens. Hij draaide zich naar rechts om zijn handen te wassen en weg te gaan. Hij kwam voor de wastafel te staan, draaide de kraan open en keek toen in de spiegel.

Meestal werkten zijn hersenen sneller dan zijn handen. Ditmaal zag hij de

blauwe ogen van de man die tegen hem op gebotst was. Die ogen waren heel normaal, maar de blik erin was dat niet. Tegen de tijd dat zijn geest zijn lichaam een bevel had gegeven, was de linkerhand van de man naar voren geschoten om zijn voorhoofd vast te pakken, en tegelijk sneed er iets kouds en scherp in zijn nek, net onder de schedel. Zijn hoofd werd met een harde ruk naar achteren getrokken, waardoor het mes gemakkelijker tot zijn wervelkolom doordrong, die helemaal werd doorgesneden. David was niet meteen dood. Omdat zijn spieren geen elektrochemische bevelen meer kregen, zakte zijn lichaam in elkaar. Tegelijk daarmee verdween alle gevoel. Er was alleen nog een verdoofde gewaarwording in zijn hals, en doordat het allemaal zo snel ging, kon die niet uitgroeien tot hevige pijn. Hij probeerde adem te halen, maar hij kon niet begrijpen dat hij dat nooit meer zou doen. De man draaide hem als een etalagepop om en droeg hem naar het toilethokje. Het enige wat hij nu nog kon doen, was kijken en denken. Hij zag het gezicht, maar het zei hem niets. Het gezicht keek terug, keek naar hem alsof hij een ding was, een object, zonder hem zelfs maar een hatelijke blik waardig te keuren. Hulpeeloos keek David voor zich uit. Hij werd op het toilet gezet en de man greep blijkbaar in zijn jas om zijn portefeuille te stelen. Was dat het: een gewone beroving? Een beroving van een hoge Mossad-functionaris? Dat kon niet. Toen greep de man David bij zijn haar om zijn bungelende hoofd omhoog te trekken.

‘Salaam aleikum,’ zei zijn moordenaar: vrede zij met u. Was hij dus een Arabier? Hij leek helemaal niet Arabisch. De verbazing stond blijkbaar op Davids gezicht te lezen.

‘Vertrouwde je Hassan echt, jood?’ vroeg de man. Maar er klonk geen voldoening in zijn stem door, alleen maar minachting. In de laatste ogenblikken van zijn leven, voordat zijn hersenen aan zuurstofgebrek bezweken, besefte David Greengold dat hij in de oudste van alle spionagetrucs was getrapt: de valse vlag. Hassan had hem informatie gegeven om achter zijn identiteit te komen, om hem uit zijn tent te lokken. Wat een stompzinige manier om dood te gaan. Hij had tijd voor nog één gedachte: *Adonai echad*.

De moordenaar keek of zijn handen schoon waren en of hij geen vlekken op zijn kleren had. Maar bij een messteek als deze vloede er niet veel bloed. Hij stopte de portefeuille en het pakje in zijn zak, en nadat hij zijn kleren had rechtgetrokken, verliet hij de toiletten. Bij zijn tafel bleef hij nog even staan om 23 euro voor zijn eigen maaltijd neer te leggen. Er zat maar een paar cent fooi bij, maar hij zou dan ook niet gauw terugkomen. Hij verliet het restaurant en stak het plein over. Op de heenweg had hij een Brioni gezien, en hij wilde een nieuw pak.

Het hoofdkwartier van het Amerikaanse Korps Mariniers bevindt zich niet in het Pentagon. Het grootste kantoorgebouw ter wereld heeft ruimte voor de landmacht, de marine en de luchtmacht, maar om de een of andere reden zijn de mariniers erbuiten gebleven en moeten ze zich behelpen met hun eigen kantorencomplex. Het heet het Navy Annex en het staat een halve kilometer van het Pentagon vandaan aan de Lee Highway in Arlington, Virginia. Niet dat het zo'n groot offer is. De mariniers zijn altijd een stiefkind van de Amerikaanse strijdkrachten geweest. Officieel vielen ze onder de marine, waar ze oorspronkelijk als een soort privé-leger moesten fungeren, zodat het niet nodig was om soldaten op oorlogsschepen mee te nemen, want de landmacht en de marine waren elkaar nooit erg welgezind geweest.

In de loop van de tijd kreeg het Korps Mariniers zijn eigen bestaansredenen. Meer dan een eeuw was het Korps de enige Amerikaanse landstrijdmacht die zich in het buitenland vertoonde. Omdat de mariniers zich niet druk hoefden te maken om zware logistiek, of zelfs om medisch personeel – dat konden ze aan de marine overlaten – hadden ze allemaal een geweer en boden ze een afschrikwekkende, ontzetterende aanblik voor eenieder die geen warm plekje in zijn hart had voor de Verenigde Staten van Amerika. Daarom konden hun collega's in de Amerikaanse strijdkrachten respect voor hen opbrengen, maar niet altijd liefde. Te veel show, te veel arrogantie en een te goed ontwikkeld gevoel voor public relations, vonden de meer bedaagde krijgsmachtonderdelen.

Het Korps Mariniers gedroeg zich natuurlijk alsof het een leger op zichzelf was – het had zelfs een eigen luchtmacht, klein maar met scherpe slag tanden – en daar hoorde tegenwoordig ook een hoofd inlichtingendienst bij, al keken veel geüniformeerde mariniers daar nog wat vreemd tegenaan. Het inlichtingenhoofdkwartier van het Korps was een nieuw gebouw, en het maakte deel uit van de pogingen van de Groene Machine om de achterstand ten opzichte van de rest van de krijgsmacht in te halen. Het hoofd van de inlichtingendienst werd M-2 genoemd – '2' was de gebruikelijke aanduiding voor iemand in het inlichtingenvak – en hij was generaal-majoor Terry Broughton, een kleine infanterist met een gedrongen postuur die met deze baan was opgescheept omdat ze een beetje realiteit aan het inlichtingenvak wilden geven; het Korps wilde duidelijk maken dat er aan het hoofd van de papierwinkel een man met een geweer stond die goede informatie nodig had om in leven te blijven. Het was een van de vele geheimen van het Korps dat de leden qua intelligentie voor niemand onderdeden, zelfs niet voor de computerspecialisten van de luchtmacht, die vonden dat iemand die een vliegtuig kon besturen wel slimmer móést zijn dan ieder ander. Over elf

maanden zou Broughton het bevel krijgen over de Tweede Divisie Mariniers in kamp Lejeune, North Carolina. Dat welkome nieuws was nog maar een week geleden gearriveerd en hij was nog steeds in een opperbest humeur.

Dat was ook goed nieuws voor kapitein Brian Caruso, voor wie een audiëntie bij een generaal misschien niet echt angstaanjagend, maar toch wel reden voor enige behoedzaamheid was. Hij droeg zijn olijkleurig uniform, klasse A, compleet met koppelriem en alle linten waar hij recht op had, wat er niet zo heel veel waren, al zagen sommige er wel mooi uit, en verder zijn gouden parachutistenwings en een verzameling scherpschuttersonderscheidingen die groot genoeg was om zelfs indruk te maken op een typische geweerman als generaal Broughton.

De M-2 had een luitenant-kolonel als loopjongen en een zwarte artilleriesergeant als privé-secretaresse. Dat vond de jonge kapitein nogal vreemd, maar niemand had het Korps ooit van logica beschuldigd, zei Caruso tegen zichzelf. Zoals ze vaak zeiden: 230 jaar traditie, ongehinderd door vooruitgang.

‘De generaal kan u nu ontvangen, kapitein,’ zei ze, opkijkend van de telefoon op haar bureau.

‘Dank je, sergeant,’ zei Caruso. Hij stond op en liep naar de deur, die de sergeant voor hem openhield.

Broughton was precies wat Caruso had verwacht. Hij was net geen een meter tachtig en had het soort borst dat kogels kon laten afketsen. Zijn haar was iets langer dan stoppels. Zoals de meeste mariniers ging hij naar de kapper als zijn haar meer dan een centimeter lang was. De generaal keek van zijn papieren op. Zijn koude bruine ogen bekeken de bezoeker van top tot teen.

Caruso salueerde niet. Net als marineofficieren salueerden mariniers niet, tenzij ze onder de wapenen waren of ‘bedekt’ waren met een uniformpet. De visuele inspectie duurde ongeveer drie seconden, maar voelde aan alsof hij een week duurde.

‘Goedemorgen, generaal.’

‘Ga zitten, kapitein.’ De generaal wees naar een leren stoel.

Caruso ging wel zitten, maar bleef in de houding, met gebogen benen en al.

‘Weet je waarom je hier bent?’ vroeg Broughton.

‘Nee, generaal, dat hebben ze me niet verteld.’

‘Hoe bevalt het je bij Recon?’

‘Prima, generaal,’ antwoordde Caruso. ‘Ik denk dat ik de beste onderofficieren van het hele Korps heb, en het werk blijft interessant.’

‘Je hebt goed werk geleverd in Afghanistan, staat hier.’ Broughton hield

een map met rood-wit gestreepte tape op de randen omhoog. Die tape gaf aan dat het materiaal topgeheim was. Maar speciale operaties vielen vaak in die categorie, en Caruso's karwei in Afghanistan was inderdaad niet iets wat je op het televisiejournaal wilde hebben.

'Het was tamelijk opwindend, generaal.'

'Goed werk, staat hier. Je hebt al je mannen er levend uit gekregen.'

'Generaal, dat komt vooral door de SEAL-marinier die we bij ons hadden. Korporaal Ward had een lelijke schotwond opgelopen, maar sergeant Randall redde zijn leven, dat staat vast. Ik heb hem voorgedragen voor een onderscheiding. Ik hoop dat hij hem krijgt.'

'Hij krijgt hem,' verzekerde Broughton hem. 'En jij ook.'

'Generaal, ik deed alleen maar mijn werk,' protesteerde Caruso. 'Mijn mannen deden al...'

'En dat is een kenmerk van een goede jonge officier,' onderbrak de M-2 hem. 'Ik heb je verslag van de actie gelezen, en ook dat van sergeant Sullivan. Hij zegt dat je het erg goed deed voor een jonge officier in zijn eerste gevechtsactie.' Sergeant Joe Sullivan had de kruitdamp al eerder geroken, in Libanon en Koeweit en op een paar andere plaatsen die het avondjournaal nooit hadden gehaald. 'Sullivan heeft een keer voor me gewerkt,' zei Broughton tegen zijn bezoeker. 'Hij komt in aanmerking voor promotie.'

Caruso liet zijn hoofd op- en neergaan. 'Ja, generaal. Hij is er beslist aan toe om een stap vooruit te gaan.'

'Ik heb je rapport over hem gelezen.' De M-2 tikte op een andere map, zonder tape langs de randen. 'Je spreekt erg lovend over je mannen, kapitein. Waarom?'

Caruso knipperde met zijn ogen. 'Generaal, ze deden het erg goed. Ik had niet meer van hen kunnen verwachten, zeker gezien de omstandigheden. Ik zou het met dat stel mariniers tegen iedereen op de wereld willen opnemen. Zelfs de nieuwe jongens kunnen het op een dag allemaal tot sergeant brengen, vooral twee van hen. Ze werken hard en ze zijn zo intelligent dat ze al weten wat ze moeten doen voordat ik het hun heb verteld. Minstens een van hen heeft het in zich om officier te worden. Generaal, dat zijn mijn mensen, en ik ben erg blij dat ik ze heb.'

'En je hebt ze goed opgeleid,' voegde Broughton eraan toe.

'Dat is mijn werk, generaal.'

'Nu niet meer, kapitein.'

'Pardon? Ik blijf nog veertien maanden bij het bataljon, en er is nog geen beslissing genomen over wat ik hierna ga doen.' Al zou hij met het grootste plezier altijd bij Recon, de Tweede Eenheid Verkenningen, blijven. Caruso dacht dat hij binnenkort tot majoor zou worden bevoor-

derd, en dan zou hij misschien worden overgeplaatst naar bataljon S-3, als officier operaties voor het verkenningsbataljon van de divisie.

‘Die man van de CIA die met jullie de bergen in ging – hoe was het om met hem samen te werken?’

‘James Hardesty. Hij zegt dat hij vroeger bij de Speciale Troepen van de landmacht zat. Een jaar of veertig, maar hij is erg fit voor een oudere man. Hij spreekt twee van de plaatselijke talen. Doet het niet in zijn broek als het tegenzit. Hij... Nou, hij heeft me vrij goed gesteund.’

M-2 had de geheime map weer in zijn handen. ‘Hij zegt hier dat je in die hinderlaag zijn leven hebt gered.’

‘Generaal, het is op zichzelf al niet slim om in een hinderlaag te lopen. Hardesty deed een verkenningsactie met korporaal Ward, terwijl ik met de satellietradio bezig was. De tegenstanders zaten op een strategisch plekje, maar ze verraadden zichzelf. Ze openden te vroeg het vuur op Hardesty, misten hem met hun eerste salvo, en we manoeuvreerden ons de helling op, om hen heen. De tegenstanders hadden hun positie niet goed genoeg beveiligd. Sergeant Sullivan kreeg ons doelwit in het vizier, en trof hem midden in zijn hoofd, op tien meter afstand. Eigenlijk hadden we hem levend in handen willen krijgen, maar onder de omstandigheden was dat niet mogelijk.’ Caruso haalde zijn schouders op. Superieuren konden hun mannen nog zo goed opleiden, ze konden niet bepalen onder welke omstandigheden ze moesten opereren. De man was niet van plan geweest in Amerikaans krijgsgevangenschap te gaan, en het was moeilijk om zo iemand in leven te laten. De uiteindelijke score had bestaan uit één ernstig getroffen marinier en zestien dode Arabieren, plus twee krijgsgevangenen met wie de kerels van de inlichtingendienst konden babbelen. Uiteindelijk was de actie productiever geweest dan iedereen had verwacht. De Afghanen waren best moedig, maar ze waren niet krankzinnig – of om precies te zijn: ze kozen alleen op hun eigen voorwaarden voor het martelaarschap.

‘Lessen geleerd?’ vroeg Broughton.

‘Er bestaat niet zoiets als te veel training, generaal, of te veel fitheid. De realiteit is veel rommeliger dan oefeningen. Zoals ik al zei: de Afghanen zijn best moedig, maar ze zijn niet getraind. En je weet nooit wie er blijven doorvechten en wie er bezwijken. Ze hebben ons op Quantico geleerd dat je op je instinct moet afgaan, maar ze leveren dat instinct er niet bij, en dus weet je niet altijd zeker of je naar de juiste stem luistert of niet.’ Caruso haalde zijn schouders op, maar hij ging gewoon door. Hij gaf zijn mening. ‘Ik denk dat het met mij en mijn mariniers goed is afgelopen, maar ik zou niet kunnen zeggen waarom.’

‘Je moet niet te veel nadenken, kapitein. In een gevechtssituatie heb je

geen tijd om het allemaal te overdenken. Je denkt van tevoren. Je traint je mensen en je geeft hun taken. Je bereidt je mentaal op actie voor, maar je denkt nooit dat je weet welke vorm die actie zal aannemen. Hoe dan ook, je hebt het goed gedaan. Je hebt indruk gemaakt op die Hardesty, en dat is een erg serieuze man. Daardoor doet dit zich nu voor,' zei Broughton tot slot.

'Pardon, generaal?'

'De CIA wil met je praten,' zei de M-2. 'Ze houden een talentenjacht en jouw naam is gevallen.'

'Waarvoor, generaal?'

'Dat hebben ze me niet verteld. Ze zijn op zoek naar mensen die in het veld kunnen werken. Ik geloof niet dat het spionage is. Waarschijnlijk de paramilitaire kant van hun werk. Misschien hun nieuwe antiterreurafdeling. Ik kan niet zeggen dat ik het leuk vind om een veelbelovende jonge marinier te verliezen. Maar ik heb hier niets over te zeggen. Het staat je vrij om het aanbod af te wijzen, maar je moet wel eerst met hen gaan praten.'

'Ja.' Dat hoefde hij niet echt.

'Misschien heeft iemand hen herinnerd aan een andere ex-marinier die uiteindelijk erg goed terechtgekomen is...' merkte Broughton op.

'Oom Jack, bedoelt u? Jezus, neemt u me niet kwalijk, generaal, maar ik verzwijg dat al sinds ik naar mijn eerste training ging. Ik ben gewoon een O-3-marinier, generaal. Ik vraag om niets anders.'

'Goed,' was het enige wat Broughton wilde zeggen. Hij zag een erg veelbelovende jonge officier voor zich die de handleiding voor marine-officieren helemaal had gelezen en alle belangrijke richtlijnen had onthouden. Hij was hooguit een beetje te serieus, maar zo was de generaal zelf ook geweest. 'Nou, je wordt daar over twee uur verwacht bij een zekere Pete Alexander, ook zo iemand die bij de Speciale Troepen heeft gezeten. Hij was in de jaren tachtig een van de leiders van de CIA-operaties in Afghanistan. Geen slechte kerel, heb ik gehoord, maar hij heeft geen zin om zijn eigen talent te kweken. Let op je portefeuille, kapitein,' zei hij tot slot.

'Ja, generaal,' beloofde Caruso. Hij stond op en ging in de houding staan.

De M-2 glimlachte naar zijn gast. 'Semper fi, jongen.' Altijd trouw, het motto van het Korps Mariniers.

'Jazeker, generaal.' Caruso liep het kantoor uit, knikte naar de sergeant, zei geen woord tegen de luitenant-kolonel, die niet de moeite had genomen om op te kijken, en ging naar beneden. Hij vroeg zich af waar hij nu weer in verzeild zou raken.

Honderden kilometers van hem vandaan dacht een andere man, die ook Caruso heette, hetzelfde. Door kidnappings op te lossen had de FBI een reputatie verworven als een van de belangrijkste politieorganisaties van Amerika. Dat was kort na het aannemen van de Lindbergh-wet in de jaren dertig begonnen. Doordat de FBI zoveel succes had, werd er bijna nooit meer iemand gekidnapt om geld, tenminste niet door intelligente criminelen. De FBI loste ál die zaken op, en beroepsmisdadigers hadden eindelijk begrepen dat die tak van de misdaad iets voor sukkel was. En zo was het jarenlang gebleven, totdat er kidnappers kwamen die het om iets anders dan geld te doen was.

En die mensen waren veel moeilijker te pakken te krijgen.

Als ik een van die types was, waar zou ik dan zijn...? Caruso ging langzamer rijden. Hij dacht: een huis met een goede toegang vanaf de weg. Dat hoefde geen grote weg te zijn, een goede secundaire weg, met een afslag naar iets met meer privacy. Gemakkelijk te bereiken. Een plaats waar de burens niet konden zien of horen wat hij deed...

Hij pakte zijn microfoon.

‘Caruso voor basis Birmingham.’

‘Ja, Dominic,’ antwoordde de agent die achter de radiotafel zat. De FBI-radio’s waren versleuteld. Iemand onder een goede descrambler kon ze niet afluisteren.

‘Dat witte busje. Hoe solide is die informatie?’

‘Een bejaarde vrouw zegt dat ze een klein meisje heeft gezien toen ze haar krant ging halen. Het meisje voldeed aan het signalement en praatte met een man naast een wit busje. De mogelijke verdachte is een blanke man, leeftijd onbekend, verder geen signalement. Het is niet veel, Dom, maar het is het enige wat we hebben,’ meldde FBI-agent Sandy Ellis.

‘Hoeveel kindermisbruikers wonen er hier in de buurt?’ vroeg Caruso toen.

‘Volgens de computer zijn het er in totaal negentien. We hebben mensen naar ze toe gestuurd. Daar is nog niets uit voortgekomen. Dat is het enige wat we hebben.’

‘Begrepen, Sandy. Over en sluiten.’

Nog meer rijden, nog meer kijken. Hij vroeg zich af of dit leek op wat zijn broer Brian in Afghanistan had meegemaakt: in zijn eentje op zoek naar de vijand... Hij keek uit naar onverharde zijweggetjes, misschien met verse bandensporen.

Hij keek weer naar de kleine foto. Een meisje met een lief gezicht dat net begonnen was het abc te leren. Een kind voor wie de wereld altijd veilig was geweest, beschermd door papa en mama, een kind dat naar de zondagsschool ging en rupsen maakte van eierdoosjes en pijpenragers, en

dat leerde zingen van ‘Ik ben zo blij, zo blij/Want Jezus houdt van mij...’ Hij keek naar links en naar rechts. Daar, zo’n honderd meter van hem vandaan, liep een onverhard weggetje het bos in. Toen hij vaart minderde, zag hij dat het pad een lichte S-bocht maakte, maar de bomen stonden niet zo dicht op elkaar, en hij zag...

... een goedkoop houten huis... en daarnaast... de hoek van een busje...? Maar dit busje was meer beige dan wit...

Nou, dat oude dametje dat het kleine meisje en het busje had gezien... Hoe groot was de afstand geweest...? Zon of schaduw...? Zoveel dingen, zoveel onzekere factoren. Hoe goed de FBI Academy ook was, ze konden je daar niet op alles voorbereiden, bij lange na niet. Dat vertelden ze je daar ook; ze vertelden je dat je op je instinct en ervaring moest afgaan... Maar Caruso had amper een jaar ervaring.

Evengoed...

Hij stopte.

‘Caruso voor basis Birmingham.’

‘Ja, Dominic,’ antwoordde Sandy Ellis.

Caruso gaf zijn positie door. ‘Ik loop dat weggetje in om te gaan kijken.’

‘Begrepen, Dom. Vraag je om assistentie?’

‘Nee, Sandy. Het is waarschijnlijk niets. Ik ga alleen even aankloppen en met de bewoner praten.’

‘Goed. Ik wacht af.’

Caruso had geen draagbare radio – dat was iets voor de plaatselijke politie, niet voor de FBI – en kon dus alleen via zijn mobiele telefoon contact onderhouden. Zijn handvuurwapen was een Smith & Wesson 1076, die in zijn holster op zijn rechterheup zat. Hij stapte uit de auto en deed het portier dicht zonder het in het slot te laten vallen, want dat zou te veel lawaai maken. Mensen keken altijd op als ze een autoportier in het slot hoorden vallen.

Hij droeg een donker olijfgroen pak, en dat kwam goed uit, dacht Caruso, terwijl hij het weggetje in liep. Hij zou eerst bij het busje gaan kijken. Hij liep normaal, maar hij keek strak naar de ramen van het verwaarloosde huis. Eerst hoopte hij daarachter iemand te zien, maar bij nader inzien was hij blij dat hij niemand zag.

Het Ford-busje was ongeveer zes jaar oud, dacht hij. Deukjes en krassen op de carrosserie. De chauffeur had achteruit geparkeerd. Dat betekende dat de auto met de schuifdeur naar het huis toe stond, zoals een timmerman of loodgieter zou doen. Of iemand die een klein lichaam vervoerde dat zich verzette. Hij hield zijn rechterhand vrij en de knopen van zijn jasje los. Iedere politiemann op de hele wereld oefende zich er voor de spiegel in om zo snel mogelijk zijn wapen te kunnen trekken, al moest

je wel gek zijn om te denken dat je in die ene vloeiende beweging ook nog kon schieten, want op die manier kon je gewoon niets raken.

Caruso nam de tijd. Het raampje aan de bestuurderskant was open. Vanbinnen was het busje bijna helemaal leeg: de kale ongeverfde metalen vloer, de reserveband, de krik... en een grote rol isolatieband...

Er lag veel van dat spul. Het uiteinde van de rol was omgevouwen, dan kon je gemakkelijk iets van de rol trekken zonder er met je nagels aan te hoeven plukken. Veel mensen deden dat. Ten slotte lag er een kleedje. Het lag – nee, het zat vastgeplakt, zag hij – op de vloer, net achter de passagiersstoel... En bungelde daar wat tape aan het metaal van die stoel? Wat kon dat betekenen?

Waarom daar, vroeg Caruso zich af, maar plotseling tintelde de huid op zijn onderarmen. Dat had hij nog nooit eerder gehad. Hij had nog nooit zelf iemand gearresteerd, was nog niet betrokken geweest bij een grote zaak, tenminste niet bij de afloop daarvan. Hij had korte tijd in Newark achter voortvluchtigen aan gezeten en had toen in totaal drie mensen opgepakt, altijd samen met een andere, ervarener agent. Hij liep nu zelf ook wat langer mee, maar echt ervaren was hij nog niet, zei hij tegen zichzelf. Caruso keek naar het huis. Hij dacht snel na. Wat had hij nu precies? Niet veel. Hij had in een busje gekeken en daar geen echt bewijsmateriaal in aangetroffen. Het was gewoon een leeg busje met een rol isolatieband en een kleedje op de stalen vloer.

Evengoed...

De jonge agent nam de mobiele telefoon uit zijn zak en drukte op de knop van de centrale.

‘Met de FBI. Kan ik u helpen?’ vroeg een vrouwenstem.

‘Caruso voor Ellis.’ Dat bracht de dingen snel in beweging.

‘Wat heb je, Dom?’

‘Wit busje, Ford Ecoline. Nummerbord uit Alabama, ER 6501, geparkeerd op mijn locatie. Sandy...’

‘Ja, Dominic?’

‘Ik ga bij die kerel aankloppen.’

‘Wil je assistentie?’

Caruso dacht even na. ‘Ja, dat wil ik.’

‘Er is een wagen van de county op ongeveer tien minuten afstand. Wacht af,’ raadde Ellis hem aan.

‘Ja, ik wacht af.’

Maar het leven van een klein meisje stond op het spel...

Hij liep door naar het huis en lette erop dat hij niet te zien was vanachter de dichtsbijzijnde ramen. Op dat moment stond de tijd stil.

Hij maakte bijna een sprongetje van schrik toen hij de gil hoorde. Het

was een afschuwelijk, schel geluid, alsof iemand de dood zelf in de ogen keek. Zijn hersenen verwerkten de informatie, en plotseling merkte hij dat hij zijn pistool in zijn hand had, vlak voor zijn borstbeen – omhooggericht, maar toch in zijn hand. Het was de gil van een vrouw geweest, beseftte hij, en plotseling klikte er iets in zijn hoofd.

Zo snel als hij zich kon bewegen zonder veel geluid te maken ging hij de veranda op, onder het rommelige, slordig aangebrachte dak. De voordeur bestond voor het grootste deel uit horgaas. Hij was aan een verfbeurt toe, maar dat gold voor het hele huis. Het zou wel een huurwoning zijn, en dan ook nog een goedkope. Hij keek door het gaas en zag een gang, met links een keuken en rechts een badkamer. Hij kon in die badkamer kijken, maar vanaf de plaats waar hij stond, waren alleen een witporseleinen toilet en een wastafel te zien.

Hij vroeg zich af of hij een gereede aanleiding had om het huis binnen te gaan en kwam meteen tot de conclusie van wel. Hij trok de deur open en sloop zo zachtjes mogelijk naar binnen. In de gang lag een goedkope, vuile looper. Hij liep door, zijn pistool omhoog, al zijn zintuigen op scherp. Bij elke stap veranderde zijn gezichtsveld. De keuken was nu niet meer te zien, maar hij kon beter in de badkamer kijken...

Penny Davidson lag in het bad, naakt, haar porseleinblauwe ogen wijd open, haar keel van oor tot oor opengesneden. Al het bloed uit haar lichaam bedekte haar platte borst en de zijkanten van het bad. Haar keel was met zoveel geweld doorgesneden dat hij openlag als een tweede mond.

Vreemd genoeg reageerde Caruso niet fysiek op wat hij zag. Zijn ogen namen alles in zich op, maar voorlopig dacht hij alleen dat de man die dit had gedaan nog in leven was en zich maar een paar meter van hem vandaan bevond.

Hij beseftte dat het geluid dat hij had gehoord van links voor hem was gekomen. De huiskamer. Een televisie. Daar zou de bewoner zijn. Was er misschien een tweede persoon? Hij had geen tijd om daarover na te denken en het kon hem op dat moment ook niet veel schelen.

Langzaam, voorzichtig, terwijl zijn hart bonkte, schuifelde hij naar voren en gluurde om de hoek. Daar zat hij: een blanke man van achter in de dertig met een kalend hoofd. Hij keek gefascineerd naar de televisie – het was een horrorfilm, daar zou die gil ook wel vandaan zijn gekomen – en dronk Miller Lite-bier uit een aluminium blikje. Hij keek tevreden en zeker niet opgewonden. Waarschijnlijk had hij dat al achter de rug, dacht Dominic. En recht voor hem – jesus – lag een bloederig slagersmes op de salontafel. Er zat ook bloed op zijn T-shirt, alsof het erop gesproeid was. Uit de keel van een klein meisje.

‘Het probleem met die klootzakken is dat ze zich nooit verzetten,’ had een instructeur op de FBI Academy tegen hen gezegd. ‘O ja, als ze kleine kinderen in hun handen hebben, zijn ze nog meer macho dan John Wayne, maar ze verzetten zich niet tegen gewapende politie – nooit. En weet je, dat is verdomd jammer,’ had de instructeur tot slot gezegd. Jij gaat vandaag niet de cel in. Die gedachte leek uit zichzelf in Caruso’s hoofd op te komen. Zijn rechterduim trok de haan van zijn pistool terug, zodat het wapen nu schietklaar was. Zijn handen voelden aan als ijs, besefte hij.

Net op de hoek, waar je linksaf ging om in de kamer te komen, stond een gammel oud bijzettafeltje. Het was achthoekig van vorm en er stond een vaas van doorzichtig blauw glas op, een goedkope, misschien van de plaatselijke K-mart, waarschijnlijk bestemd voor bloemen, maar die stonden er nu niet in. Langzaam, voorzichtig, haalde Caruso uit met zijn been en schopte toen het tafeltje om. De glazen vaas kletterde op de houten vloer aan scherven.

De man schrok hevig, draaide zich om en zag een onverwachte bezoeker in zijn huis. Zijn reactie was eerder instinctief dan beredeneerd: hij greep naar het slagersmes dat op de salontafel lag. Caruso had niet eens tijd om te glimlachen, al wist hij dat de man de laatste fout van zijn leven had gemaakt. Het is voor de Amerikaanse politie een soort vaststaand gegeven dat iemand met een mes in zijn hand op minder dan zeven meter afstand een onmiddellijke en dodelijke bedreiging vormt. De man begon zelfs overeind te komen.

Maar hij kwam niet overeind.

Caruso’s vinger drukte tegen de trekker van zijn Smith en joeg de eerste kogel dwars door het hart van de man. Binnen een seconde volgden er nog twee. Op zijn witte T-shirt verspreidde zich meteen een rode vlek. Met grote verbazing keek hij naar zijn borst en toen naar Caruso, en toen ging hij weer zitten, zonder een woord te zeggen of het uit te schreeuwen van pijn.

Caruso veranderde nu van richting en keek in de enige slaapkamer van het huis. Leeg. De keuken was ook leeg, en de achterdeur zat nog aan de binnenkant op slot. Dat was een opluchting. Niemand anders in het huis. Hij keek nog eens naar de kidnapper. Diens ogen waren nog open. Maar Dominic had raak geschoten. Eerst ontwapende hij het dode lichaam en deed hij het handboeien om, want dat was hem zo geleerd. Toen voelde hij de halsslagader, maar dat was verspilde energie. Het enige wat de man nog zag, was de voordeur van de hel. Caruso haalde zijn mobiele telefoon tevoorschijn en drukte weer op de toets voor de centrale.

‘Dom?’ vroeg Ellis toen hij aan de lijn kwam.

‘Ja, Sandy, met mij. Ik heb hem zojuist uitgeschakeld.’

‘Wat? Wat bedoel je?’ vroeg Sandy Ellis meteen.

‘Dat kleine meisje is hier. Ze is dood, haar keel is doorgesneden. Ik kwam binnen en de man kwam met een mes op me af. Ik heb hem uitgeschakeld. Hij is ook dood, zo dood als een pier.’

‘Jezus, Dominic! De sheriff van de county is maar een paar minuten bij je vandaan. Wacht af.’

‘Begrepen. Ik wacht af, Sandy.’

Even later hoorde hij een sirene. Caruso ging de veranda op. Hij stak zijn pistool in de holster en haalde toen zijn FBI-insigne uit zijn jaszak. Hij hield dat in zijn linkerhand omhoog toen de sheriff met zijn eigen Smith & Wesson in de hand naar hem toe kwam.

Turner zag eruit zoals een sheriff in het zuiden van de Verenigde Staten er in Hollywood-films uitziet: groot, zwaar gebouwd, vlezige armen, een wapenriem die diep in zijn taille sneed. Alleen was hij zwart. Verkeerde film.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg hij.

‘Mag ik één minuut?’ Caruso haalde diep adem en vroeg zich even af hoe hij het verhaal zou vertellen. Het was belangrijk dat Turner het goed begreep, want moord was een misdrijf dat onder zijn jurisdictie viel.

‘Ja.’ Turner greep in zijn borstzakje en haalde een pakje Kools tevoorschijn. Hij bood er Caruso een aan, maar die schudde zijn hoofd.

De jonge agent ging op de vervelozige houten veranda zitten en probeerde het allemaal op een rijtje te zetten. Wat was er precies gebeurd? Wat had hij precies gedaan? En hoe moest hij het nu precies uitleggen? Een stemmetje in zijn hoofd fluisterde dat hij er helemaal geen spijt van had. In elk geval had hij geen medelijden met de man die hij had doodgeschoten. Voor Penelope Davidson was hij te laat gekomen. Een uur eerder? Misschien zelfs maar een halfuur? Het kleine meisje zou die avond niet naar huis gaan; ze zou nooit meer door haar moeder in bed gestopt worden of door haar vader worden opgetild. En dus voelde FBI-agent Dominic Caruso helemaal geen wroeging. Hij had er alleen spijt van dat hij te laat was gekomen.

‘Kun je praten?’ vroeg sheriff Turner.

‘Ik zocht naar een huis als dit, en toen ik voorbijreed, zag ik het busje staan...’ begon Caruso. Toen stond hij op en leidde hij de sheriff het huis in om hem de rest te vertellen.

‘Nou, en toen struikelde ik over dat tafeltje. Hij zag me en greep zijn mes en draaide zich naar me om – en toen trok ik mijn pistool en schoot ik die schoft overhoop. Drie kogels, geloof ik.’

‘Hmm.’ Turner liep naar het lichaam. De man had niet veel gebloed. Alle drie de kogels waren dwars door het hart gegaan, waardoor dat bijna meteen niet meer had kunnen pompen.

Paul Turner was lang niet zo dom als een FBI-agent misschien zou denken. Hij keek naar het lichaam en draaide zich toen om naar de deuropening vanwaar Caruso had geschoten. Zijn ogen maten de afstand en de invalshoek.

‘Dus,’ zei de sheriff, ‘je struikelde over dat tafeltje. De verdachte ziet je, pakt zijn mes, en omdat je voor je leven vreest, haal je je dienstpistool tevoorschijn en los je drie snelle schoten. Ja?’

‘Ja, zo ging het.’

‘Hmm,’ zei een man die bijna elk jachtseizoen een hert te pakken kreeg. Sheriff Turner greep in zijn rechterbroekzak en haalde zijn sleutelketting tevoorschijn. Die ketting was een cadeautje van zijn vader, een Pullmankruier op het oude Illinois Central-station. Het was een ouderwetse, en er was een zilveren dollar uit 1948 op gesoldeerd, het oude model met een middellijn van meer dan drie centimeter. Hij hield hem voor de borst van de kidnapper en de oude munt dekte alle drie de kogelgaten helemaal af. Een ogenblik keek hij erg sceptisch, maar toen dwaalde zijn blik af naar de badkamer. Zijn ogen werden milder en hij sprak zijn vonnis over het incident uit.

‘Dan schrijven we het zo op. Mooi schietwerk, jongen.’